

Ale pak přes opačný závěr, k němuž st-l v otázce té dospěl, nelze tvrdit ani, že by žal. úřad nebyl přihlédl ke všem okolnostem v daném případě směrodatným, ani že by se skutkovým předpokladům, z nichž vycházel, nedostávalo náležitého a spolehlivého základu.

Jestliže však úřad opíraje se o toto bezvadně získané skutkové zjištění výhodnosti onoho právního jednání pro obec se zřetelem k jejím zájmům schválil použití výjimečného opatření podle 3. odst. cit. § 120 zák. čl. XXII z 1886 a zamítl st-lovo odvolání proti tomu brojící, nelze v jeho výroku spatřovati nezákonnost st-lem vytýkanou, a bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3945.

Dávka z přírůstku hodnoty (Slovensko): Podle které doby jest dle dávkového řádu města Bratislavy stanovit cenu nabývací?

(Nález ze dne 25. září 1924 č. 11.232).

V ě c: Hermína V. a Alžběta F. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska ohledně dávky z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lek z výroku odvolacího výboru pro dávku z přírůstku hodnoty v Br. z 9. prosince 1922, jímž zamítnuto bylo jejich odvolání z platebního rozkazu stran dávky z přírůstku hodnoty.

Námítky stížnosti vrcholí v tom, že nabývací cenu nemovitostí prodaných dne 25. srpna 1921 počítati jest nikoli podle stavu dne 1. ledna 1900, nýbrž z roku 1915, kdy prodávající nabyly prodané nyní parcely dědictvím po svém otci, ježto dávk. řád města Br. vstoupil v život se zpětnou platností od 30. července 1916 a nelze tudíž při nemovitosti té, nabyté dědictvím v roce 1915, mluvit o nabytí prostém dávky podle § 12 a důsledně i dalším zcizení po rozumu § 18 téhož řádu.

Ns nemohl vývodům těm přisvědčiti.

Podle § 1 dávk. řádu města Br. platného v době, o niž jde, jest předmětem dávky přírůstek hodnoty nastavší v době po 1. lednu 1900. Podle § 12 nevybírání se dávka v případě dědictví nebo darování v přímé linii a podle § 18 při dalším zcizení nemovitostí nabytých způsobem v § 12 uvedeném bez placení dávky, jest dávku vyměřiti na základě ceny v době posledního, podle dávkového řádu »k dávce povinného« převodu. Spadá-li pak tento převod, k němuž jest jako k dávce povinnému hleděti, před 1. leden 1900, platí za nabývací cenu hodnota k 1. lednu 1900 (§ 3).

Porovnání těchto předpisů připouští pouze jeden výklad a závěr, že totiž přírůstkem dávkou povinným jest zásadně zvýšení ceny nastavší po 1. lednu 1900; — že z převodů, při nichž se dávka vybírá, vyňaty jsou převody uvedené v § 12, aniž však tím bylo ustanoveno, že přírůstek vzešlý od 1. ledna 1900 do dne převodu v § 12 zmíněného je od dávky vůbec osvobozen, nýbrž pouze, že vybírá se teprve při převodu pozdějším, jiné povahy, než má na mysli § 12, a že předchozí převod, nastavší podle § 12 při vyměření dávky u příležitosti převodu pozděj-

šího, jak statut praví, převodu dávkou povinného, zůstává vůbec nepovšimnut, ježto k cíli zjištění přírůstku v poměru k ceně zcizovací, jíti jest nazpět až k převodu náležejícímu ke kategorii jiné, než uvedena jest v § 12, případně až k 1. lednu 1900.

Namítá-li stížnost proti tomuto výkladu, že dávkový řád platí teprve od července 1916, jest námitka ta bez významu, ježto by se mohla týkati pouze otázky, které převody jsou, jak řád praví, dávkou povinné a mohou tudíž sloužiti úřadu za podnět k vyměření dávky, aniž se však okolnost ta dotýká otázky v daném případě sporné a vyřešené v § 1 pozitivním způsobem, ke které době jest hleděti jako k době počáteční za účelem zjištění, zda a jaký přírůstek zde jest.

V daném případě je nesporné, že st-lky nabyly nemovitosti děditvím v přímé linii, tudíž způsobem uvedeným v § 12, k němuž tedy po rozumu § 18 nebylo vůbec hleděti a je zde případ, který podle cit. § 18 při dalším zcizení nemovitosti takto nabyté jest jíti nazpět k poslednímu převodu, jež podle dávk. řádu pokládati jest za převod dávkou povinný, resp. podle 3. odst. § 3 ke dni 1. ledna 1900, ježto onen převod stal se nesporně před tímto dnem.

Postup žal. úřadu vycházejícího z téhož skutkového i právního základu odpovídá tudíž oné normě a není zde nezákonnosti st-lkami vytykané. — — —

Č. 3946.

V y v l a s t n ě n í: I. * Pozemky k účelům stavebním parcelovanými ve smyslu § 3, odst. 2 zák. z 25. ledna 1923 č. 35 Sb. rozuměti jest i takové pozemky, které fakticky tvoří zbytek komplexu před účinností nyní platného stavebního řádu rozděleného a zastavěného, k účelům stavebním se hodícího. — II. Při žádosti za vyvlastnění pozemku zastavěného, k účelům obývacím nezužitkováného, neřeba hleděti k pořadí podle § 3 zák. o stav. ruchu č. 35/1923. — III. Nezastaveným ve smyslu § 2 téhož zák. není pozemek, na němž stojí stodola, která sice vyhořela, jejíž obvodní zdi však ještě stojí a již se užívá za skladiště.

(Nález ze dne 25. září 1924 č. 16.258).

V ě c: Živnostensko-občanské stavební družstvo pro Plzeň a okolí (adv. Dr. Mat. Mandl z Plzně) proti zemské správě politické v Praze (za zúč. strany adv. Dr. Pavel Lederer z Plzně) o vyvlastnění pozemků dle zák. o stavebním ruchu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Po provedeném šetření vyvlastnila osp v P. nálezem z 10. dubna 1923 dle § 5 zák. z 25. ledna 1923 č. 35 Sb. ve prospěch stěžujícího si družstva pozemek č. kat. 592/1 a pozemek č. kat. 85 v P., patřící Pavlu K. a společníkům.

Nař. rozhodnutím z 15. srpna 1923 vyhověla zsp odvolání expropriátů a zrušila vyvlastňovací nález pro nezákonnost z těchto důvodů:

»Dle § 3, odst. 2 zák. z 25. ledna 1923 č. 35 Sb. jest vyvlastňovati příhodné pozemky k účelům stavebním parcelované. V daném případě nebylo místním šetřením prokázáno, že by vyvlastňované pozemky byly již k účelům stavebním parcelovány. Při řízení bylo zjištěno, že